

lovaké, ha rosszul bánik velük a kocsis. Csöngettek az ajtón. Ismeretlen marcona arcok meredtek rám.

— Cserág Esztert keressük! — Eszti megismerte a hangjukat.

— Mit akartok? — kérdezte teli kétségek között.

— Hogy megöljünk, te országos kurva, te! Az egész familiát legyaláztad.

— Ne üvölsétek teli a házat.

— Nyisd ki az ajtót, mert szétverjük az egész várost.

— Kedves jó bátyáim, csillapodjatok meg.

— Kiirtjuk még azt a lacibetyárt is, azért jöttünk. Innét visszafelé mi már csak börtönbe megyünk. Nyisd ki az ajtót, intézzük csöndben. Meghaltok, aztán nem tud senki semmit. Családi tragédia, és kész.

Hangjukban öreg és nehéz megfontoltság. Mint egy mozdony dübörgése. Eszter még beszélni akart a kukucskán keresztül. Az ajtó kivágódott, a zárlemez-csavarokkal együtt a szoba közepére penderült. A testvérek előrenyújtott vasmarokkal léptek a szobába. Arcuk mozdulata végső leszámolásról és nem ijesztgetésről beszéltek. Egyik összefogta rajtam a gúnyát, és felemelt a székről. Egy moccanásnyi erő nem volt bennem.

— Egy ilyen kis szemétkupacot szereztl be magadnak? Egy ilyen öreg házinyúlért rúgtál fel mindent?

Lógtam kezében, mint a törött colostok. A fiaim felszaladtak az ágyra. Az első riadalomban a hang is megfagyott torkukban. Csak a szemük meredt ki, és kékre váltott az arcuk. Aztán rázendítettek. A támadók felfigyeltek. Nők voltak, de gyerekük nem született. Buzogány kezük lehanyatlott, nem tudták, mit kezdjenek? Gyerek előtt ölni? Vagy gyereket is? Arcuk redői, mint nehéz színházi vasfüggönyök, lassan mozdultak meg. Mint új színész az új község előtt, ha elvesztik a szöveg fonalát, tétován álltak.

Az esti gyorsal utaztak vissza. Négyen kísértük őket az állomásra. A két testvér a két gyereket a karján hozta fel a peronra. Eszternek erőszakkal adtak oda tíz darab százast. A vonatablakból kiszóltak:

— Legalább ti legyetek boldogok!

(Vége.)

Hegedűs István

SÜTŐLAPÁT

*Forgolódott parázsló sikon
e sebhelyes igen gyűlékony
fakorong és fanyél
kar és tenyér
új kovászok hajdani hordozója
ki azokkal pokolra szállt
sisteregve újra és újra
súrolta értük a halált
s aztán e szívig kiszikkadt lapát*

*begőzölve az élet illatát
várta míg felpirul az ünnep
s kínja kerekded rózsái kisülnek
s akkor elindult újra áhitattal
s kiszállott immár diadallal
mert mellén mint megannyi rendjel
a kenyerek szűz arca pihent el
melyekre gondol ma is meghasadtan
kacatok közt kamrasarokban.*